

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת יתרו ♦ יז' שבט תשע"ד ♦ עלון 63

"אין בכל המדות הרעות מדה
המגשמת את האדם, עד שאיננו יכול
לרומם את רוחו להדר הרוחניות, כמו
הגאווה"

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

ראיה ושמיעה מאוחדות במקורן - שרגא סטרל' - 'בית הרב'

השכם בבוקר קם אברהם אבינו כדי לחבוש את חמורו, לכבוש את חומרו, ולצאת לדרך עם יצחק בנו, כדי לעוקדו על 'אחד ההרים אשר אומר אליך'. שלושה ימים עשו את דרכם. שלושה ימים של סערות נפש עזות כנהר שוטף-סוחף הסעירו את נפש האב ההולך עם בנו, אולי בפעם האחרונה. סערות של ניסיון, הקורא לו לקום, להתעלות, להתנוסס מעל אחד ההרים, שכל אשר הוא יודע עליו, כי מקומו בארץ המוריה. המשיך אברהם ללכת ולהולך, ממתין לאמירה, לקול שיאמר לו - הנה ההר. ממשיך ללכת ולשים עיניו בשביל שלפניו, ממתין לקול שיאמר - עלה ועקוד את 'בנך יחידך אשר אהבת'. ביום השלישי מתחולל המפנה.

ביום השלישי נשא אברהם את עיניו - וראה. ראה את שציפה לשמוע. ראה והבין שכאשר מתקרבים ועומדים למרגלות ההר, הראיה והשמיעה - אחת הן, ראה והבין כי כבר עלתה הנשמה למקום העליון אשר שם כל ההשגות מתאחדות, וגם הדיבור והראיה, ככל שאר ההופעות הרוחניות, עומדים הם בתפוסה אחת (עולת ראיה א, עמ' פז).

'זיהי ביום השלישי', בהשכמת הבוקר, התייצב העם למרגלות ההר, 'והר סיני עשן כולו'. משה עולה אל ההר. משה נקרא לעלות אל ההר. בקול, בדיבור, באמירה. האם יזכה משה לאותה מדרגה של האב האיתן? האם תתעלה נשמתו לאיחוד החושים, שם למעלה על ההר?

אז דיבר ה' אל עם ישראל כולו, אנשים, נשים וטף, מתוך הענן והערפל. וכולם שומעים, ותמונה אינם רואים זולתי קול. תמונה אינם רואים, אבל 'רואים את הקולות'. לא אחד יחיד ומיוחד. כולם. כאיש אחד בלב אחד. להודיע לכל באי עולם, שיום יבוא, ועם ולאחר כל סיבוכי, נפתולי וסערות הדרך, כולם יזכו להגיע לקשר המפורט לפרטים והמחבר את כל החושים, לקשר הכל כך מיוחד ומיוחד עם מי שאמר והיה העולם.

במעמד הר סיני, במתן תורה, נשמת האומה כולה הופיעה, ומתוך כך הופיעה נשמתו של כל יחיד ויחיד, הכוללת בתוכה גם ראיה וגם שמיעה, המאוחדות במקורן, עד כדי אפשרות ראיית הנשמע. לכן בני ישראל היו רואים את הקולות ממש (שיחות הרצי"ה ספר שמות, 211)

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

ידיעתו העמוקה של הראי"ה בתורת הקבלה, קרבה אותו לגדול המקובלים בדורו, הלא הוא הגאון רבי שלמה עליאשאו בעל 'לשם שבו ואחלמה'.

רבי שלמה עליאשאו, מגזע האר"י הקדוש, למד בישיבת טלז ולאחר שרכש בקיאות וחרifות בספרות התלמוד, בבלי וירושלמי, וספרי ההלכה הראשונים והאחרונים, התחיל קובע עתים בלילה לתורת חכמת הנסתר ובמשך הזמן היה לאחד מגדולי מסבירי קבלת האר"י. בהיותו בעיר שוול התוודע לראי"ה, אשר באותה שעה שימש כרב בזוימל, ומעת לעת נפגשו, והיו רגילים להיות נעורים לילות שלמים ולעסוק בכתבי האר"י.

כשנתמנה הראי"ה לרבה של ירושלים, כתב לו הגר"ש:

"כבוד ידידי מאז, הרב הגאון, המאור הגדול, שמו נודע לתהילה ולתפארת, כש"ת מוהרא"י הכהן קוק שליט"א, רב הכולל בירושלים עיה"ק תוב"ב. אחדשה"ט כמשפט.

הגד הוגד לי כי רום מעלתו נתמנה לרב הכולל בירושלים ושמחתי מאוד על זה, והנני מתכבד לברך את כבוד רומ"ל כי יאריך ימים על כסא הרבנות הזאת, וינוב שמו הטוב למרחוק, ויעלה מעלה מעלה אכ"ר. [...] ובזה אסיים בשים שלום, יתן ד' וירום קרנו בכבוד עד זקנה ושיבה, כאוות נפש ידיו ומכירו משכבר הימים. יתן ד' ויזכו גם אותנו לעלות לארה"ק בקרוב, לחון את עפר ארצנו, וגם לחדות בשמחה את פני רום מעלתו. מלב ונפש ידיו עוז באהבת עולם, שלמה עליאשו, בעהמ"ח ספר 'לשם שבו ואחלמה'."

משנת - הראי"ה זצ"ל

אָנְכִי ד' אֶלְקִיד [יט, ב].

"צורת מצות האמונה האלוקית, שהיא ע"פ סדר הרמב"ם ז"ל הראשונה למנין המצות, היא כך. שהאלוקים יתעלה, שהוא העושה כל מעשה הגדול הזה, אשר עינינו רואות אותו מסודר בעצה ובחכמה גדולה ועמוקה ומדוקדקת מאד, הוא שהוציא אותנו ממצרים מבית עבדים ונתן לנו את התורה, ולו שייכים כל הדברים אשר בין שמתבררים ע"פ אמיתת הברור השכלי ובין שמתבררים ע"פ התורה והקבלה השלמה, הם שייכים ומיוחסים לאלוקים. ובזה מבואר שמצות אמונה תתכן להיות בכל המצוות אע"פ שהקשו על מנין הרמב"ם ז"ל שהרי מה שהוא מצוה אין שייך למנותו במנין המצוות, וכדברי חז"ל במכילתא [יתרו, פרשת בחודש ו'], במתן תורה, "קבלו מלכותי ואח"כ קבלו גזירותי". כי אמנם אמת הדבר, שאמונת האלוקות עצמה היא שורש לכל המצות ולמעלה מכולן, והוא פשוט ונטוע בטבע שכל האדם. אך על כל פנים ייחשב 'אנכי' בכלל המצות, מצד שנצטוינו בו על האמונה והידיעה שהאלוה שאליו מיוחסים הדברים הראויים ומיוחסים באמת לרוממותו ית', הוא שהוציאנו ממצרים, והוא הנגלה לנו ליתן לנו את התורה, שהזכיר אז בכלל י' הדברות את 'שומרי מצוותי'. וממילא ייחס בזה את המצוות אליו יתעלה. וב"ה אחרי כותבי [זאת], מצאתי בסמ"ג כדברי, בעשין א'. ומתוך שכלל צורת המצוה לייחס לו יציאת מצרים ונתינת התורה, ממילא הרי כל אלה הענינים הנולדים מזה הם בכלל. כמו שע"י ידיעתנו שהוא הוציאנו ממצרים אנו למדים שהוא משגיח בעניני בני אדם ורוצה בהנהגתם הטובה והמיושרת, ושהעוול רע בעיניו. ועל כן ראה בעוני ישראל ונפרע ממעניהם בחמס; ושהוא שומע תפילת הצועקים אליו, כי שמע נאקת בני ישראל; ושהוא שומר הברית לאוהביו,

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד